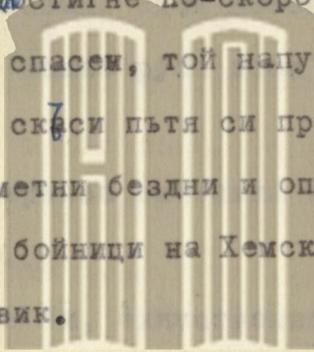

Колко е пораснал, колко е хубав, колко е възмъжал - си шушукаха удивени и не можеха да откъснат взор от високия, строен юноша.

Чак когато седна нарху мекия китеник, Иваница почувствува ^{ум} страшната умора, с която се бе ^{борил} от дванадесет дни насам. От щастливия миг, когато доверчивата страх при Златната порта бе ^{про} пусната благообразния находник на Каламодиос, Иваница бе живял само с една мисъл - Търново, Търново, Търново... И за да не бъде достигнат от неизтощената ромейска конница, той бе спал само по няколко часа в крепостите, които преграждаха по-важните кръстовища. А за да ~~достигне~~ по-скоро до Верия, от гдето вече можеше да се счита за спасен, той напусна широкия удобен друм на Загорските земи и скъси пътя си през затрупани със сняг долини и усой, край шеметни бездни и опасни планински гърла. Чак когато зърна гордите бойници на Хемските крепости, от устата му се изтръгна ликуващ вик.

А ~~И~~сега, сред топлината на башиния дом и преданната любов на близките, той почувствува изведнъж как тежка умора превива измръзналото му, изтощено от глад и бясънине тяло.

Пред очите му се ~~мярка~~ познати, сияющи лица, никак му изу заледените обуща, свалиха шапката, скарамангата, колана му, сложиха в ръцете му купа с топло мляко, малкият Асен полази по коленете му и се похвали с червения си дрозд, който скачаше уплашено ~~в~~ в една малка сребърна клетка, ~~Болзаха~~ малкия Александър, чудеха се на смарагда, който искреще върху ръката му, треперещи от нежност пръсти докосваха лицето, косите, раменете му... Иваница дигна замрежения си от умора взор и видя никакво дребно гиздаво момиче, със светли като зефири очи. Помъчи се да си спомни, къде го е виждал, но не можа. Момичето поруменя